

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 327/2010-37

Ústavný súd Slovenskej republiky neverejnou zasadnutím 11. novembra 2010 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Petra Brňáka v konaní o sťažnosti Ing. Z. M., B., zastúpenej spoločnosťou L., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky Mgr. A. Č., vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 226/2009 z 27. mája 2010 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Ing. Z. M. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 226/2009 z 27. mája 2010 p o r u š e n é b o l o .

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 226/2009 z 27. mája 2010 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Ing. Z. M. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 254,88 € (slovom dvestopäťdesiatštyri eur a osemdesiatosem centov), ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný vyplatiť na účet spoločnosti L., s. r. o., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. augusta 2010 doručená sťažnosť Ing. Z. M., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej spoločnosťou L., s. r. o., B., konajúcou prostredníctvom advokátky a konateľky Mgr. A. Č., ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 226/2009 z 27. mája 2010 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva:

„Sťažovateľka podala... 30. 01. 2002 na Okresný súd Bratislava I žalobu o zaplatenie 2.400.000,- Sk s príslušenstvom...

Dňa 23. 6. 2005 Okresný súd Bratislava vydal v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 21/02 rozsudok, ktorým návrh Sťažovateľky zamietol.

Dňa 07. 02. 2008 Krajský súd v Bratislave rozsudkom v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 171/06 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I...

Dňa 13. 06. 2008 podala Sťažovateľka sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, v ktorej namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48

ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 21/02 a Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 9 Co 171/06...

Ústavný súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. II. ÚS 358/08 nálezom zo dňa 27. 11. 2008 rozhodol tak, že základné právo Sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 171/06-167 zo 7. februára 2008 porušené bolo. A rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9 Co 171/06-167 zo 7. februára 2008 zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie...

Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 23. marca 2009 sp. zn. 9 Co 17/2009, rozhodol tak, že v napadnutej zametajúcej časti rozsudok prvostupňového Okresného súdu Bratislava I v konaní pod sp. zn. 15 C 21/02 zmenil tak, že zaviazal Žalovanú zaplatiť Sťažovateľke sumu 79 665, 41 EUR so 17,6 % úrokom z omeškania od 9. 2. 1999 do zaplatenia a nahradiť trovy konania. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave nadobudol právoplatnosť 07. 05. 2009 a vykonateľnosť 11. 05. 2009...

Dovolaním zo dňa 4. 6. 2009 sa Žalovaná na dovolacom súde domáhala toho, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky tento rozsudok Krajského súdu zrušil a návrh navrhovateľky (Sťažovateľky) v celom rozsahu zamietol.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 27. 5. 2010 v konaní pod sp. zn. 3 Cdo 226/2009 rozhodol tak, že do rozhodnutia o dovolaní Žalovanej odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. 3. 2009 sp. zn. 9 Co 17/2009.“

Najvyšší súd odôvodnil svoje uznesenie takto:

„Žalovaná podala dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. marca 2009 sp. zn. 9 Co 17/2009; podala tiež návrh na odloženie vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

V zmysle § 243 O. s. p. môže súd, ktorý má rozhodnúť o dovolaní, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia. Keďže v preskúmanom prípade sú dané dôvody

pre odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd do rozhodnutia o dovolaní odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku“.

Zo sťažnosti sťažovateľky vyplýva, že „Iné odôvodnenie Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky voči ktorému smeruje táto sťažnosť neobsahuje“, pričom sťažovateľka poukazuje na to, že „Najvyšší súd Slovenskej republiky... rozhodol o odklade vykonateľnosti rozhodnutia rok po právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave a takmer rok po podaní dovolania Žalovanou v čase, keď na základe uvedeného rozhodnutia súdu prebieha exekučné konanie.“

Sťažovateľka je toho názoru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu „došlo k porušeniu ústavného práva Sťažovateľky podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keď toto uznesenie absentovalo akékoľvek odôvodnenie skutočností v zmysle ktorých mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za to, že sú dané dôvody pre odložené vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, na základe čoho ho považujeme za zjavne neodôvodnené (v rozpore s § 169 ods. 1 a 2 OSP), arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné.“

Sťažovateľka na záver uvádza, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie (obsiahnutého v základnom práve na súdnu ochranu) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 153/07).

Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky však nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako sú požiadavky rešpektovania zásad kontradiktórnosti alebo rovnosť zbraní, či právo účastníka konania na také odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (III. ÚS 305/08).“.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo Sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 226/2009 zo dňa 27. mája 2010 porušené bolo.

Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 226/2009 zo dňa 27. mája 2010 sa zrušuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť Sťažovateľke trovy právneho zastúpenia, ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, a to troch dní od právoplatnosti nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. I. ÚS 327/2010-18 z 30. septembra 2010.

Ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vyzval účastníkov konania, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedu najvyššieho súdu zároveň vyzval, aby sa vyjadril k prijatej sťažnosti.

Sťažovateľka v liste doručenom ústavnému súdu 25. októbra 2010 prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že netrvá na ústnom pojednávaní pred ústavným súdom.

Najvyšší súd na výzvu ústavného súdu reagoval podaním č. KP 4/2010-92 z 18. októbra 2010, v ktorom okrem iného uviedol: *«Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pri vypracovaní predmetného uznesenia vychádzal z doterajšej*

súdnej praxe, na základe ktorej uznesenie, ktorým najvyšší súd rozhoduje podľa § 243 Občianskeho súdneho poriadku o odklade vykonateľnosti rozhodnutia, obsahuje stručné odôvodnenie s odkazom na zákonné ustanovenie a splnenie dôvodov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia. Sťažovateľka sa vo svojej ústavnej sťažnosti domáha ochrany na základe článku 6 ods. 1 Dohovoru a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V súvislosti s článkom 6 ods. 1 Dohovoru formuloval Európsky súd pre ľudské práva niekoľko zásad odôvodňovania rozhodnutí, z ktorých napr. vyplýva, že „rozsah povinnosti uvádzať odôvodnenie sa môže líšiť podľa povahy rozhodnutí. Predovšetkým je nevyhnutné prihliadať, okrem iného, na rozmanitosť podaní, ktoré môžu predkladať účastníci konania a na rozdiely medzi zmluvnými štátmi s ohľadom na zákonnú úpravu, obyčajové pravidlá, stanoviská právnej vedy a na spôsob predkladania a vypracovávanie rozsudkov. Otázka, či si súd nesplnil povinnosť (vyplývajúcu z článku 6 Dohovoru) odôvodniť svoje rozhodnutie, sa musí posudzovať podľa okolností každého prípadu, (pozri rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva Ruiz Torija proti Španielsku z 9. decembra 1994, sťažnosť č. 18390/91, bod 29; pozri tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 27. mája 2010, I. ÚS 207/2010-12, bod 15).

Vzhľadom na povahu a účel uznesenia o odklade vykonateľnosti - ide o rozhodnutie predbežnej povahy - obsahuje uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 226/2009 z 25. mája 2010 o odklade vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 17/2009 všetky zákonom predpísané náležitosti a nemožno teda súhlasiť so závermi sťažovateľky uvedenými v ústavnej sťažnosti. Preto navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky tejto sťažnosti nevyhovel.»

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa so sťažnosťou, jej prílohami a vyjadreniami účastníkov konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách pri rešpektovaní princípu subsidiarity (I. ÚS 13/00, II. ÚS 55/01, II. ÚS 55/98, I. ÚS 4/02).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy), (I. ÚS 49/01).

Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti vyplývajúce z doterajšej judikatúry ústavného súdu boli relevantné aj v danej veci.

Podľa sťažovateľky vydanie uznesenia najvyššieho súdu bez akéhokoľvek odôvodnenia je potrebné považovať za zjavný prejav svojvôle dovolacieho súdu.

Ústavný súd zo sťažnosti a k nej priložených príloh zistil, že Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 9 Co 17/2009 z 23. marca 2009 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) zmenil rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 15 C 21/2002 z 23. júna 2005 tak, že zaviazal žalovanú zaplatiť sťažovateľke sumu 79 665,41 € s príslušenstvom. Rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 7. mája 2009 a vykonateľnosť 11. mája 2009. Dňa 4. júna 2009 napadla žalovaná rozsudok krajského súdu dovolaním na najvyššom súde. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 226/2009 z 27. mája 2010 rozhodol tak, že do rozhodnutia o dovolaní žalovanej odložil vykonateľnosť rozsudku krajského súdu.

Najvyšší súd odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu v napadnutom uznesení odôvodnil takto: *„Keďže v preskúvanom prípade sú dané dôvody pre odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd do rozhodnutia o dovolaní odložil vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozsudku.“*

Podľa § 243 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) pred rozhodnutím o dovolaní môže súd, ktorý má o ňom rozhodnúť, odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Ako vyplýva z citovaného ustanovenia § 243 OSP, zákon vyslovene neuvádza podmienky, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné odložiť vykonateľnosť rozhodnutia napadnutého odvolaním. Rozhodnutie o odklade vykonateľnosti rozhodnutia tak závisí od úvahy súdu. To však neznamená, že takéto rozhodnutie nemusí mať zákonný podklad (čl. 2 ods. 2 ústavy) a môže byť prejavom svojvôle (čl. 1 ods. 1 ústavy), pretože podľa názoru ústavného súdu aj na vydanie rozhodnutia o odklade vykonateľnosti v rámci dovolacieho konania sú kladené požiadavky, ktoré vyplývajú z práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V kontexte danej veci ústavný súd dodáva, že súčasťou obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd musí dať odpoveď na tie otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, iba takýmto rozhodnutím je rešpektované základné právo účastníka konania podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd taktiež pripomína judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej rozhodnutie súdu musí dať dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle všetkých okolností každej veci. Vo svetle judikatúry ústavného súdu je možné potom iba také odôvodnenie súdneho rozhodnutia,

ktoré zodpovedá týmto požiadavkám považovať za adekvátne a zodpovedajúce základnému právu účastníka konania na spravodlivý proces.

Z uvedeného vyplýva, že bolo úlohou ústavného súdu podľa špecifických okolností konkrétneho prípadu posúdiť, či absencia odôvodnenia, tak ako na ňu poukazovala sťažovateľka v sťažnosti, dosahuje intenzitu svojvôle.

Základným účelom odkladu vykonateľnosti súdneho rozhodnutia je ochrana toho, kto o jeho vydanie žiada, pričom musia byť rešpektované aj základné práva toho, voči komu takéto rozhodnutie smeruje (čl. 12 ods. 2 ústavy). Odklad právoplatného rozhodnutia má mimoriadny charakter, pretože súd v takomto prípade pred rozhodnutím o dovolaní prelamuje právne účinky takéhoto právoplatného rozhodnutia.

Vo veci sťažovateľky ústavný súd dospel k názoru, že uznesenie najvyššieho súdu založené na v podstate nič nehovoriacom konštatovaní, že „*sú dané dôvody pre odloženie vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu*“, s prihliadnutím na už uvedené okolnosti nespĺňa minimálne požiadavky, ktoré sú na odôvodnenie súdnych rozhodnutí kladené.

Takto koncipované odôvodnenie súdneho rozhodnutia svedčí o svojvôli a zjavnej neodôvodnenosti, čo znamená neakceptovateľnosť napadnutého súdneho rozhodnutia z hľadiska naplnenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Z uvedených dôvodov ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu.

III.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší.

Na základe citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde preto ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a vec mu vrátil na nové rozhodnutie. Najvyšší súd bude v danom prípade v súlade s ustanovením § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde viazaný právnym názorom ústavného súdu vyjadreným v tomto náleze.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 14 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to po 120,23 € za 2 úkony vykonané v roku 2010 a režijný paušál 2 x 7,21 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky), t. j. 254,88 €.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, je potrebné pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

Podľa § 32 ods. 1 zákona o ústavnom súde k nálezu pripája odlišné stanovisko sudca Peter Brňák.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. novembra 2010